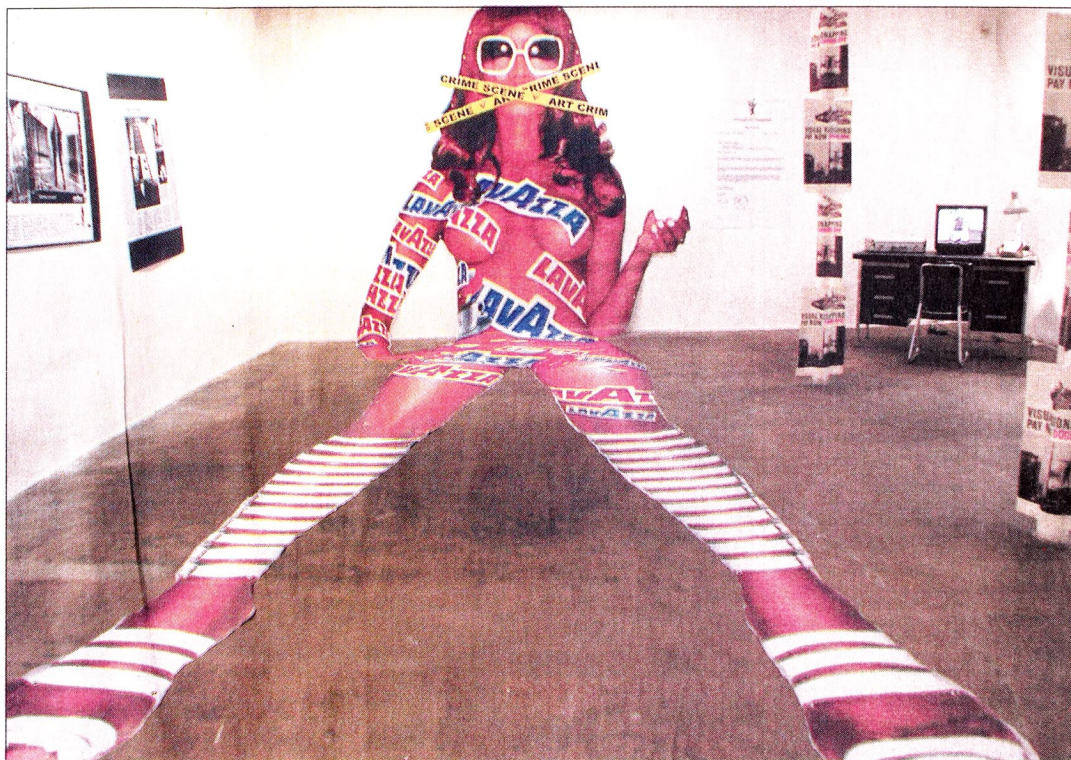

Information

UAFHÆNGIG AF PARTIPOLITISKE OG ØKONOMISKE INTERESSER

HENRETTEDES? - Zevs' kidnappede Lavazza-model

Visuel kidnapping

Zevs maler skygger og skyder reklamer. Og nu har han bortført en reklamedame, der p.t. udstilles og måske senere henrettes

Udstilling

AF TOKE LYKKEBERG NIELSEN

PARIS - Zevs er navnet på en græsk gud, et parisisk regionaltog og en fransk streetartist. Og ligner det et tilfældigt navnesammenfald, giver det dog mening for sidstnævnte.

13 år gammel roder en dreng rundt nede mellem skinnerne i metroen med en spraydase. Han har arbejdet under forskellige psydonymmer, indtil det øjeblik en af hans venner hiver ham op fra sporet lige inden et forbigående tog, navngivet Zeus, rammer ham.

»Billedet står så stærkt i mit sind, at jeg siden har signeret 'Zevs',« har han forklaret i en af de mange artikler, som medierne har viet den elers anonyme kunstner.

Da stort set alt, hvad den 26-årige kunstner har bedrevet, siden han tog sine første skridt som graffiti-maler, er illegalt, viser Zevs sig kun

offentligt med en leopardskindsprykket sok over hovedet.

Og det er dette fjæs, der nu atter dukker op på en skærm på et skrivebord i det alternative galleri, Patricia Dorfmann, et stenkast fra Centre Pompidou. På bordet står en telefon og ringer. I den anden ende hører man Zevs' stemme afkræve én ens fulde opmærksomhed. Det er optagelsen af en besynderlig aktion. En dokumentation af et af hans nærværdige guddommelige indgreb.

2. april, 2002, kl. 5.37, Berlin, på den prominente Alexanderplatz, kravler han i stiv sidevind op ad et stillads for at skære en 10 meter høj kvindelig model fri af en 12 gange 12 meter stor reklameplakat for kaffemærket Lavazza, spændt ud over et stillads foran en hotelfacade. Halvanden time senere, inden han atter kravler ned ad bygningen med damen under armen, skriver han henover det store, sorte hul med de kvindelige former: »VISUAL KIDNAPPING PAY NOW!«.

Da videoen afspilles i højt tempo, anes kun glimtvis aktionens forfatter. Det ligner en højere magts intervention, da den lange kvinde endeligt udkåret hives op over stilladset og ud af billedet.

Zevs, der også har en kort karriere som skuespiller bag sig, er sig sin rolle bevidst. Han er ikke reklamens 'auteur' (forfatter), han er reklamens »Oteur« (gidseltager).

Zevs seneste intervention som reklamens gidseltager i Berlin, ligesom i forlængelse af han tidligere virke som 'Seriel Reklame Killer' og 'Skygge Flasher' i Paris.

Vejarbejde i filmstudiet

Paris er hans hjemmebane. Har Zevs haft det svært med politiet, er han til gengæld kommet godt ud af det med arbejderne i vej- og belysningsvæsenet. Da deres fælles arbejdsplads er byen, er også Zevs blevet betroet et sæt nøgler til vej-belysningen og til glasmontrerne med reklameplakaterne.

Som den tilforladelige borger lod han Informations udsendte forstå, at man skal have fri adgang til 'sit atelier'. I Skygge Flasherens navn har han af og til set sig nødsaget til at slukke for et par lamper - »lige som i et filmstudie« - for at én skygge kan træde klart frem. Med dets hvide maling, der sædvanligvis tjener som vejstriber, har han malet konturerne af de skygger, der kastes af alt fra affaldssække og telefonbokse til de fire statuer, der troner for enderne af Pont du Carroussel, der krydser Seinen.

Arbejdet på broen var så omfangsrigt, at han først blev færdig ved højlys dag. For at holde trafikken over broen fri af skyggerne, måtte gadekunstneren - klædt i gult som vejarbejderne - afmærke sit territorium med plastikbånd. Selv patruljerende politi lod den

nytilkomne vejarbejder arbejde i fred.

Til gengæld mødte TV op, da det stod klart, at broens statuer kastede skygger med hvide refleks-konturer døgnet rundt, som havde de brændt sig ned i vejen efter et lynnedslag.

Flasheren forklarede, at han »blot forlængede det, der allerede eksisterede«.

Men netop som folk havde taget Flasheren Zeus til sig som byernes bys gadepoet, forvandlede han sig til en Seriel Reklame Killer. Hyldesten af det gamle Paris' historiske monumenter gled over i et blodigt angreb på de nye reklamer i bybilledet.

Med nøgler låste han sig helt ind til de ellers urørlige reklamer bag glas og prikkede øjnene ud på den ene model efter den anden eller gav dem en kugle for panden. Altsammen i rød maling. Selv Hitchcock, der glimrede på Pompidoucentrets facade som stor reklame for en udstilling om sig selv på den anden side af muren, fik maven sprættet op.

Løsesum eller jeg skyder

Om den kidnappede billedskone Lavazza-model skal lide samme skæbne vides endnu ikke.

Da dokumentaren slutter, dukker Zevs atter op på skærmen. Gæsterne må afgøre modellens skæbne. »Du har to valgmuligheder:« Enten hive højre skrivebordsskuffe ud og

sætte din signatur under en erklæring om, at reklamen henrettes in effigie (som billede). Eller lægge løsesummen på 500.000 euro i venstre skrivebordsskuffe.

Reklame Killers aktivitet er nok illegal, men er den legitim - forsvaret i et andet perspektiv? Som han hævdede i sine heydays:

»Reklamen er overalt og giver os ikke længere noget valg.«

I forbrugersamfundet kan man nægte alle de mange valgmuligheder, på nær det valg at vælge imellem dem.

Man kender denne tale; det er den parisiske anti-reklamebevægelses retorik. Men Reklamens Oteur påtvinger ikke folk, hvad de ikke vil have; derimod giver han dem en anden mulighed for at vælge, om reklamedamen skal henrettes af hin Reklame Killer... eller købes fri mod en umuligt høj løsesum.

Zevs kender ikke udfaldet. Foreløbig kan man blot konstatere, at gadekunstnerens udstilling fungerer som et tankevækkende intermezzo for en aktivitet, nemlig streetarten, der på galleri ellers ofte blot dokumenteres, at kunst har fundet sted - andetsteds.

tol@information.dk

■ Patricia Dorfmann, 61, rue de la Verrerie